

ר' עובדיה מברטנורא
ליטלו: ד נתן עליו נסר.
משפתו לשפתו כעין גשר, הוי
כמו פתח: שתי גוזזטראות.
כמין תקרה בולטת מרה"י על
רה"ר, ונתן נסר רחב ד' מונו לזו,
הוי נמי פתח: פחות מכאן.
שאין הנסר רחב ד', אדם ירא
לעבור עליו ולא נחא
תשמישיתה: ה מתבן. גדיש
של תבן, ומפסיק על פני כל
רוחב החצרות: אלו מאכילין.
מניחין בהמתן לאכול מן התבן,
ולא חיישינן דלמא ממעיט
התבן מעשרה, והוה להו חדא
רשותא ואסרי אהרדי ומטלטלי
בחצר ולא מסקי אדעתייהו,
להא לא חיישינן דהא אפילו
אמעיש אי לא הוי המיעוט על
פני עשר אמות ויותר לא אסרי,
דהא עשר אמות פתחא הוי
ואין בהמה ממעטת כ"כ
באכילתה [בשבת אחד]:
נתמעט התבן מ' טפחים. על
פני כל אורך החצר או במשך
י' אמות [ועוד]: מערבין אחד.
אם נתמעט בחול לפני השבת:

כמופרדות. אבל אם החריץ מלא עפר או צרורות
- אבנים קטנות, הרי בני החצרות מערבין אחד,
ואין מערבין שנים מפני שזה נחשב כסתימה
לחריץ:

משנה ד

נתן עליו - על החריץ שבין שתי החצרות נסר -
לוח עץ שהוא רחב ארבעה טפחים ונוח לעבור
בו מחצר לחצר, וכן אם היו שתי גוזזטראות -
כמין מרפסות שבולטות לרשות הרבים זו כנגד זו
ורוחב החלל שביניהן הוא ארבעה טפחים, אם נתן
עליהן נסר רחב ארבעה - מערבין שנים, ואם רצו
מערבין עירוב אחד שהנסר נחשב כפתח המחוברם.
אם הנסר הוא פחות מכאן - שאין ברוחבו ארבעה
טפחים, הרי החצרות והגוזזטראות מערבין שנים -
שני עירובין נפרדים, ואין מערבין עירוב אחד כיון
שאדם מפחד לעבור על הנסר הצר, ולכן אינו נחשב
כפתח:

משנה ה

מתבן - גדיש של תבן שבין שתי חצרות ומפריד
ביניהן, אם הוא גבוה עשרה טפחים - מערבין
שנים ואין מערבין עירוב אחד, מפני שהמתבן
מהווה מחיצה להפריד בין שתי החצרות.

אלו - בני החצר האחת מאכילין את בהמתם
מהתבן שמכאן כלפי חצרם, ואלו - בני החצר השנייה מאכילין את בהמתם
מהתבן שמכאן כלפי חצרם⁶¹. אם לפני השבת נתמעט התבן מעשרה טפחים
- מערבין עירוב אחד ואין מערבין שנים שאין כאן מחיצה, והרי הן כחצר
אחת:

61. בגמרא (עט, א) למדין, שאין מאכילים בידיים, מחשש שמא ימעטו את התבן מעשרה ולא
יבחינו בכך, אלא מניחים לבהמתם לאכול מעצמה, שבוז אין חוששים שיתמעט גובה התבן
מעשרה טפחים, שאין דרך הבהמה לאכול כל כך הרבה בשבת אחת.